

bør dække, nemlig proceduren for retten, og derved på ubegrundet måde virker erhvervsmæssigt diskriminerende over for landets øvrige sagførere.

Denne begrundelse kan imidlertid ikke føre videre end til at afskaffe betegnelsen „højesteretssagfører“, hvorved den omhandlede diskriminering vil ophøre.

Derimod bør hverken denne begrundelse eller de øvrige i bemærkningerne til lovforslaget anførte betragtninger føre til imod højesterets enstemmige, bestemte og gentagne protest at afskaffe selve højesteretssagførerprøven, som af højesteret opfattes som en væsentlig forudsætning

for opretholdelsen af en høj standard ved retsudøvelsen.

Konklusionen heraf må blive, at prøven i overensstemmelse med højesterets udtalelse bør bevares med de i kommissionens betænkning foreslåede ændringer, og at løsningen af den erhvervsmæssige ulighed bør søges opnået ved, at sagførergeringens udøvere ensbenævnes — enten ved betegnelsen „sagførere“ eller som i Sverige ved betegnelsen „advokater“ — uden nogen form for tilføjelser, men med adgang til på en af Sagførerrådet godkendt måde på deres kontorpapir at angive, for hvilke domstole de er mødeberettigede.

P. R. V.

Bernt Hjejle.

/ Detlef Thomsen.